Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

25. februar 2016 *

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 80/987/EØF — tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — anvendelsesområde — løntilgodehavender for sømænd, der arbejder om bord på et skib, der fører et flag fra et tredjeland — arbejdsgiver, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i dette tredjeland — arbejdsaftale, der er underlagt lovgivningen i dette tredjeland — arbejdsgiveren erklæret konkurs i en medlemsstat, hvor han har sit egentlige forretningssted — artikel 1, stk. 2 — bilag, punkt II, A — national lovgivning, der alene fastsætter en garanti for sømænds løntilgodehavender, såfremt disse er blevet efterladt i udlandet — beskyttelsesniveau, som ikke svarer til det, der fremgår af direktiv 80/987«

I sag C-292/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Symvoulio tis Epikrateias (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Grækenland) ved afgørelse af 5. maj 2014, indgået til Domstolen den 13. juni 2014, i sagen:

Elliniko Dimosio

mod

Stefanos Stroumpoulis,

Nikolaos Koumpanos,

Panagiotis Renieris,

Charalampos Renieris,

Ioannis Zacharias,

Dimitrios Lazarou,

Apostolos Chatzisotiriou,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, L. Bay Larsen, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal (refererende dommer) og K. Jürimäe,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

* Processprog: græsk.

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den græske regering ved X. Basakou, I. Kotsoni og K. Georgiadis, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato B. Tidore

— Europa-Kommissionen ved M. Patakia og J. Enegren, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 24. september 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Elliniko Dimosio (den græske stat) på den ene side og Stefanos Stroumpoulis, Nikolaos Koumpanos, Panagiotis Renieris, Charalampos Renieris, Ioannis Zacharias, Dimitrio Lazarou og Apostolos Chatzisotiriou på den anden side vedrørende det tab, som de sidstnævnte påstår at have lidt som følge af en fejlagtig gennemførelse af direktiv 80/987 i national ret.

Retsforskrifter

UNCLOS

3 De Forenede Nationers havretskonvention, der blev undertegnet i Montego Bay den 10. december 1982, og som trådte i kraft den 16. november 1994 (herefter »UNCLOS«), blev ratificeret af Republikken Malta og Den Hellenske Republik henholdsvis den 20. maj 1993 og den 21. juli 1995 og godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 98/392/EF af 23. marts 1998 om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af de Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 og af aftalen af 28. juli 1994 vedrørende anvendelsen af kapitel XI i denne konvention (EFT L 179, s. 1).

4 UNCLOS' artikel 91, stk. 1, bestemmer:

»Enhver stat skal fastsætte betingelserne for at give skibe sin nationalitet, for registrering af skibe på sit territorium samt for retten til at føre sit flag. Skibe har den stats nationalitet, hvis flag de er berettiget til at føre. Der skal være en ægte forbindelse mellem staten og skibet.«

5 UNCLOS' artikel 92 med overskriften »Skibes status« bestemmer i stk. 1:

»Skibe er kun berettiget til at sejle under én stats flag, og bortset fra de undtagelsestilfælde, som udtrykkeligt er hjemlet ved internationale overenskomster eller i denne konvention, er de på det åbne hav alene undergivet denne stats jurisdiktion. [...]«

6 UNCLOS' artikel 94 med overskriften »Flagstatens pligter«:

»1. Enhver stat skal effektivt udøve sin jurisdiktion og kontrol i administrative, tekniske og sociale anliggender over skibe, som fører dens flag.

2. I særdeleshed skal enhver stat:

[...]

b) udøve jurisdiktion i henhold til sit interne retssystem over ethvert skib, som fører dens flag, og over dets kaptajn, officerer og besætning med hensyn til administrative, tekniske og sociale anliggender, som vedrører skibet.

[...]«

Romkonventionen

7 Artikel 3, stk. 1, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980 (EFT L 266, s. 1, herefter »Romkonventionen«), bestemmer:

»En aftale er underkastet den lov, som parterne har vedtaget. [...]«

8 Romkonventionens artikel 6 bestemmer følgende:

»1. Uanset artikel 3 kan parternes lovvalg i arbejdsaftaler ikke medføre, at arbejdstageren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i den lov, som i henhold til stk. 2 ville finde anvendelse i mangel af et lovvalg.

2. Uanset artikel 4 er en arbejdsaftale i mangel af et lovvalg i henhold til artikel 3 undergivet:

a) loven i det land, hvor arbejdstageren ved opfyldelsen af aftalen sædvanligvis udfører sit arbejde, selv om han midlertidigt er beskæftiget i et andet land, eller

b) hvis arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, loven i det land, hvor det forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende,

medmindre det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land, i hvilket fald loven i dette land finder anvendelse.«

9 Konventionens artikel 10 med overskriften »Området for den anvendelige lov« bestemmer i stk. 1:

»Den lov, som skal anvendes i henhold til artikel 3-6 og 12, skal navnlig anvendes på spørgsmål om:

a) fortolkning

b) opfyldelse

c) virkningerne af misligholdelse, herunder erstatningsudmåling i det omfang, denne reguleres af retsregler, dog kun inden for grænserne af de beføjelser, som tilkommer domstolen efter dens processuelle regler

d) de forskellige ophørsmåder for forpligtelser, herunder forældelse og anden rettighedsfortabelse som følge af fristoverskridelse

e) virkningerne af aftalens ugyldighed.«

Direktiv 80/987

10 Henset til tidspunktet for faktiske omstændigheder i hovedsagen skal der, således som den forelæggende ret med rette har anført, henvises til bestemmelserne i direktiv 80/987 i den affattelse, der forelå inden ændringerne ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EFT L 270, s. 1). Direktiv 80/987 er i mellemtiden blevet ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283, s. 36).

11 Følgende fremgik af første til fjerde betragtning til direktiv 80/987:

»Det er nødvendigt at fastsætte bestemmelser til beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, især for at sikre betalingen af deres tilgodehavender, under hensyntagen til kravet om en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet.

Der er stadig forskelle mellem medlemsstaterne for så vidt angår omfanget af beskyttelsen af arbejdstagerne på dette område; der bør udfoldes bestræbelser for at mindske disse forskelle, som kan have en direkte indvirkning på, hvorledes det fælles marked fungerer.

Der er derfor grund til at fremme den indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne på dette område på et stadigt stigende niveau i henhold til artikel 117 i traktaten.

Arbejdsmarkedet i Grønland afviger som følge af den geografiske beliggenhed og de nuværende erhvervsmæssige strukturer i området fundamentalt fra arbejdsmarkedet i de øvrige områder af Fællesskabet.«

12 Dette direktivs artikel 1 bestemte:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1.

2. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fra dette direktivs anvendelsesområde udelukke krav fra visse kategorier af arbejdstagere, fordi arbejdstagernes arbejdsaftale eller ansættelsesforhold er af en særlig karakter, eller fordi der findes andre former for garanti, som sikrer arbejdstagerne en beskyttelse svarende til den, der fremgår af dette direktiv.

Fortegnelsen over de i første afsnit omhandlede kategorier af arbejdstagere er indeholdt i bilaget.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse i Grønland. Denne undtagelse vil blive taget op til fornyet behandling, såfremt der sker en udvikling i de erhvervsmæssige strukturer i dette område.«

13 Fortegnelsen i punkt II i bilaget til dette direktiv vedrørte »Arbejdstagere, der er omfattet af andre former for garanti«. Hvad angår Den Hellenske Republik omfattede fortegnelsen »Skibsbesætninger«.

14 Artikel 2 i direktiv 80/987 bestemte:

»1. I henhold til dette direktiv anses en arbejdsgiver for at være insolvent:

a) når der er indgivet begæring om indledning af en procedure med hjemmel i de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i den pågældende medlemsstat, som vedrører arbejdsgiverens bo og sigter mod en samlet fyldestgørelse af hans kreditorer, og som åbner mulighed for at tage de i artikel 1, stk. 1, omhandlede krav i betragtning

og

b) når den myndighed, som har kompetence i henhold til nævnte administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser

— enten har truffet afgørelse om indledning af procedure

— eller har konstateret, at arbejdsgiverens virksomhed eller bedrift er lukket endeligt, og at de foreliggende aktiver ikke er tilstrækkelige til at berettige indledning af proceduren.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes nationale retsregler for så vidt angår definitionen af udtrykkene »arbejdstager«, »arbejdsgiver«, »løn«, [...]«

15 Direktivets artikel 3, stk. 1, bestemte, at »[m]edlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at garantiinstitutioner […] sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for perioden inden en bestemt dato«.

16 Nævnte direktivs artikel 5 fastsatte:

»Medlemsstaterne fastsætter de nærmere bestemmelser vedrørende garantiinstitutionernes opbygning, finansiering og virksomhed, navnlig under iagttagelse af følgende principper:

[...]

b) arbejdsgiverne skal bidrage til finansieringen, medmindre denne sikres fuldstændigt af offentlige myndigheder

c) institutionernes betalingspligt består, uanset om forpligtelserne til at bidrage til finansieringen er opfyldt.«

Græsk ret

17 Lov nr. 1836/1989 og præsidentdekret nr. 1/1990 (FEK A' 1), der blev udstedt i henhold til sidstnævnte lov, gennemfører direktiv 80/987.

18 Artikel 29 i lov nr. 1220/81, som supplerer og ændrer lovgivningen om havnevæsenet i Piræus (FEK A' 296), bestemmer:

»1. Såfremt græske sømænd, der arbejder på skibe, der fører græsk flag, eller på udenlandske skibe, der er medlemmer af pensionskassen for sømænd (»Naftiko Apomachiko Tameio«), efterlades i udlandet, og skibets ejer ikke iagttager de gældende bestemmelserne om løn og forplejning:

a) skal pensionskassen for sømænd fra sin »sygdom- og arbejdsløshedskasse« udbetale op til tre måneders løn, der fastsættes i forhold til grundlønnen og endnu ikke udbetalte godtgørelser, således som fastlagt i de kollektive overenskomster; sømændenes hus sørger for modtagernes hjemsendelse i henhold til de gældende bestemmelser ved godtgørelse af udgifterne til rejsen

b) sømændene transporteres hjem af søfolkenes hus i henhold til de gældende bestemmelser, og afholdte rejseudgifter godtgøres.

[...]

2. Proceduren i stk. 1 er ikke påkrævet for sømænd, som ønsker at fortsætte ansættelsesforholdet, men hvis vedkommende får godtgjort hjemsendelsesudgifterne eller tager imod den tilbudte billet, ophører ansættelsesaftalen uden videre »med henvisning til, at sømanden er efterladt i udlandet af skibets ejer« [...]

[...]

5. Udbetaling af den i stk. 1 nævnte ydelse bevirker, at tilgodehavender, som følger af ansættelsesforholdet, bortfalder. Eventuelle udestående beløb udbetales til modtagerne af deres arbejdsgiver eller af den person, der sammen med arbejdsgiveren er ansvarlig herfor.

[...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 De i hovedsagen indstævnte – græske sømænd, som er bosat i Grækenland – indgik den 14. juli 1994 i Piræus (Grækenland) aftaler med Panagia Malta Ltd (herefter »Panagia Malta«), der er et selskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i Valetta (Malta), hvorefter de blev ansat til at arbejde om bord på et krydstogsskib, som førte maltesisk flag, og som var ejet af dette selskab. Aftalerne indeholdt en klausul om, at aftalerne var underkastet maltetisk ret.

20 Skibet havde været tilbageholdt i Piræus' havn siden september 1992 som følge af en beslaglæggelse og skulle leases i løbet af sommeren 1994. Eftersom de i hovedsagen indstævnte ikke havde fået udbetalt deres løn i perioden efter deres ansættelse, og mens de opholdt sig om bord på skibet i afventning af, at det blev leaset, hvilket i sidste ende ikke skete, opsagde de deres arbejdsaftaler den 15. december 1994.

21 Ved dom 1636/1995 pålagde Monomeles Protodikeio Peireos (enedommeren i første instans i Piræus) Panagia Malta at betale de i hovedsagen indstævnte de beløb, tillagt renter, der svarede til deres løn, udgifter til forplejning om bord på skibet, ferietillæg og godtgørelse i tilfælde af afskedigelse.

22 Som følge af flere beslaglæggelser blev det pågældende skib bortauktioneret den 7. juni 1995. Samme år blev Panagia Malta erklæret konkurs af Polymeles Protodikeio Peireos (retten i første instans i civile sager i Piræus). Selv om de i hovedsagen indstævnte havde anmeldt deres fordringer, modtog de ikke nogen udbetaling under konkursen, da boet endnu ikke var opgjort.

23 De henvendte sig derfor til arbejdsformidlingen (Organismos Apascholisis Ergatikou Dynamikou) med henblik på som arbejdstagere at blive beskyttet mod arbejdsgiverens insolvens. De fik afslag på denne beskyttelse med den begrundelse, at de i egenskab af sømænd, der var omfattet af andre former for garanti, hverken var omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 80/987 eller for præsidentdekret nr. 1/1990.

24 De i hovedsagen indstævnte anlagde den 11. oktober 1999 sag ved Dioikitiko Protodikeio Athinon (forvaltningsdomstolen i første instans i Athen) med påstand om, at den græske stat pålægges ansvar for ikke i overensstemmelse med direktiv 80/987 at have sikret, at besætningen om bord på skibe har adgang til en garantiinstitution, eller i mangel heraf sikret en beskyttelse svarende til den, der fremgår af dette direktiv.

25 Eftersom sagsøgte i hovedsagen ikke fik medhold i første instans, appellerede de denne afgørelse. Ved dom 1063/2005 ophævede Dioikitiko Efeteio Athinon (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Athen) afgørelsen, idet den for det første fastslog, at direktiv 80/987 fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde, eftersom Panagia Malta udøvede erhvervsvirksomhed i Grækenland, hvor dets egentlige forretningssted også lå, og det omhandlede skib benyttede et bekvemmelighedsflag. Appeldomstolen var for det andet af den opfattelse, at den græske stat ved gennemførelsen af direktiv 80/987 i national ret med urette havde undladt at sikre arbejdstagere som de i hovedsagen indstævnte den beskyttelse, som var foreskrevet i direktivet. Nævnte domstol fandt i denne henseende navnlig, at i modsætning til, hvad der var foreskrevet i direktivets artikel 1, stk. 2, ydede artikel 29 i lov nr. 1220/1981 ikke de pågældende en beskyttelse svarende til den, der fremgik af dette direktiv.

26 Den græske stat har iværksat kassationsanke til prøvelse af nævnte dom ved Symvoulio tis Epikrateias (øverste domstol i forvaltningsretlige sager).

27 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at denne appel rejser visse spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten. Den har i denne forbindelse bl.a. henvist til UNCLOS' artikel 91, 92 og 94, til den internationale sædvaneret, som disse bestemmelser afspejler, og til dom Poulsen og Diva Navigation (C-286/90, EU:C:1992:453), hvor Domstolen bl.a. fastslog, at et fartøj i henhold til folkeretten principielt kun har én nationalitet, nemlig den stats nationalitet, hvori fartøjet er registreret, og derfor kan en medlemsstat ikke behandle et fartøj, der allerede er registreret i et tredjeland, som et fartøj, der fører dens flag, med den begrundelse, at dette fartøj har en væsentlig forbindelse til denne medlemsstat.

28 På denne baggrund har Symvoulio tis Epikrateias (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»1) Er en medlemsstats sømænd, som har arbejdet på et skib, der førte et flag fra et tredjeland uden for Den Europæiske Union, i henhold til bestemmelserne i direktiv 80/987 for så vidt angår tilgodehavender, som de har hos rederiet – der havde vedtægtsmæssigt hjemsted i tredjelandet, men forretningssted i den pågældende medlemsstat, og som, henset til dette forretningssted, blev erklæret konkurs af retten i denne pågældende medlemsstat i henhold til denne medlemsstats lovgivning – omfattet af beskyttelsen i henhold til dette direktiv, henset til det formål, som direktivet forfølger, og uanset om arbejdsaftalerne var reguleret i henhold til tredjelandets lovgivning, og medlemsstaten ikke kan kræve, at rederen, som ikke er underlagt denne retsorden, bidrager til finansieringen af garantiinstitutionen?

2) Skal bestemmelserne i direktiv 80/987 fortolkes således, at en tilsvarende beskyttelse omfatter den udbetaling, som pensionskassen for sømænd i henhold til artikel 29 i lov nr. 1220/1981 skal foretage af op til tre måneders løn bestående af den grundløn og de godtgørelser, som er fastlagt i de relevante kollektive overenskomster for græske sømænd, der arbejder på skibe, der fører

græsk flag, eller på udenlandske skibe, der har indgået en aftale med pensionskassen, hvilken betaling ifølge denne artikel udelukkende skal foretages, såfremt de omhandlede sømænd er blevet efterladt i udlandet?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

29 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 80/987 skal fortolkes således, at sømænd, som er bosat i en medlemssat, og som i denne medlemsstat er blevet ansat af et selskab – der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i et tredjeland, men sit egentlige forretningssted i den pågældende medlemsstat – med henblik på som arbejdstagere i henhold til en arbejdsaftale, der udpeger lovgivningen i tredjelandet som anvendelig lov, at arbejde om bord på et krydstogtskib, der er ejet af det pågældende selskab, og som fører tredjelandets flag, med forbehold af en eventuel anvendelse af direktivets artikel 1, stk. 2, er omfattet af den i direktivet omhandlede beskyttelse for så vidt angår de løntilgodehavender, som de har over for dette selskab, efter at selskabet er blevet erklæret konkurs af en ret i den pågældende medlemsstat i henhold til denne medlemsstats lovgivning.

30 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at direktiv 80/987 har en social målsætning, der består i at sikre alle arbejdstagere en EU-retlig minimumsbeskyttelse i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens ved betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold og vedrører løn for en bestemt periode (jf. bl.a. domme Maso m.fl., C-373/95, EU:C:1997:353, præmis 56, Walcher, C-201/01, EU:C:2003:450, præmis 38, og Tümer, C-311/13, EU:C:2014:2337, præmis 42). Domstolen har i denne forbindelse ved flere lejligheder fremhævet, at løntilgodehavender efter deres beskaffenhed er af meget stor betydning for de berørte (jf. bl.a. dom Visciano, C-69/08, EU:C:2009:468, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

31 I denne henseende fastsætter direktiv 80/987 bl.a. særlige garantier for betaling af sådanne løntilgodehavender (jf. dom Francovich m.fl., C-6/90 og C-9/90, EU:C:1991:428, præmis 3).

32 Hvad angår spørgsmålet om, hvem der er berettiget til disse garantier, bemærkes, at direktiv 80/987 ifølge artikel 1, stk. 1, finder anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1. Direktivets artikel 2, stk. 2, henviser til national ret for så vidt angår definitionen af begreberne »arbejdstager« og »arbejdsgiver«. Endelig kan medlemsstaterne ifølge artikel 1, stk. 2, under nærmere angivne betingelser undtagelsesvis udelukke visse kategorier af arbejdstagere, som er opregnet i direktivets bilag, fra direktivets anvendelsesområde (dom Francovich m.fl., C-6/90 og C-9/90, EU:C:1991:428, præmis 13).

33 Som fastslået af Domstolen fremgår det af disse bestemmelser, at en person er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 80/987, for det første, hvis den pågældende skal anses for arbejdstager efter national ret og ikke er omfattet af en af undtagelserne i direktivets artikel 1, stk. 2, og for det andet, hvis den pågældendes arbejdsgiver er insolvent som omhandlet i direktivets artikel 2 (jf. i denne retning dom Francovich m.fl., C-6/90 og C-9/90, EU:C:1991:428, præmis 14).

34 Hvad angår sidstnævnte betingelse fremgår det af ordlyden af artikel 2, stk. 1, i direktiv 80/987, at det for at »en arbejdsgiver [anses] for at være insolvent« for det første kræves, at der i henhold til de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som gælder i den pågældende medlemsstat, er foreskrevet en procedure vedrørende arbejdsgiverens bo, som sigter mod en samlet fyldestgørelse af hans kreditorer, for det andet, at der under denne procedure er mulighed for at tage de krav i betragtning, som arbejdstagere kan gøre gældende i medfør af en arbejdsaftale eller et

ansættelsesforhold, for det tredje, at der er indgivet begæring om indledning af proceduren, og, for det fjerde, at den myndighed, som har kompetence i henhold til de nævnte nationale bestemmelser, enten har truffet afgørelse om indledning af proceduren eller har konstateret, at arbejdsgiverens virksomhed eller bedrift er lukket endeligt, og at de foreliggende aktiver ikke er tilstrækkelige til at berettige indledning af proceduren (jf. dom Francovich, C-479/93, EU:C:1995:372, præmis 18).

35 Det skal dernæst hvad angår anerkendelse som arbejdstager bemærkes, at ifølge Domstolens praksis skal artikel 2, stk. 2, første afsnit, i direktiv 80/987 fortolkes i lyset af direktivets sociale målsætning, der er nævnt i denne doms præmis 30, således at medlemsstaterne ikke efter eget skøn kan definere begrebet »arbejdstager« på en måde, der bringer direktivets sociale målsætning i fare, og den skønsmargen, som medlemsstaterne har i denne henseende, er således begrænset af denne sociale målsætning, som de er forpligtede til at overholde (dom Tümer, C-311/13, EU:C:2014:2337, præmis 42 og 43).

36 Hvad angår hovedsagen skal det for det første bemærkes, at det er ubestridt, at kontraktansatte sømænd som de i hovedsagen omhandlede ifølge græsk ret er arbejdstagere.

37 Det fremgår for det andet af forelæggelsesafgørelsen, at Panagia Malta var genstand for et konkursdekret afsagt af en græsk domstol. I konkursdekretet henvises der endvidere til den omstændighed, at selv om løntilgodehavenderne for de i hovedsagen indstævnte blev gjort gældende under den procedure, der førte til, at selskabet blev erklæret konkurs, kunne de ikke blive tilgodeset, eftersom der ikke var nogen aktiver, der kunne realiseres.

38 Henset til det ovenstående er det – idet det dog fortsat skal efterprøves, om arbejdstagere som de i hovedsagen indstævnte ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 80/987 i egenskab af arbejdstagere, der er omfattet af andre former for garanti som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 2, hvilket udgør genstanden for det andet præjudicielle spørgsmål – ubestridt, at de to andre betingelser, som er opstillet i denne doms præmis 33, og som ifølge direktiv 80/987 skal være opfyldt, for at en arbejdstager er berettiget til den i direktivet omhandlede beskyttelse, rent faktisk er opfyldt i det foreliggende tilfælde, således at de nævnte arbejdstagere i princippet skal anses for at være omfattet af denne beskyttelse.

39 I modsætning til, hvad Europa-Kommissionen har gjort gældende, skal den garanti for løntilgodehavender, som er foreskrevet i direktiv 80/987, finde anvendelse, uanset hvilke farvande (en medlemsstats eller et tredjelands territorialfarvand eller eksklusive økonomiske zone eller det åbne hav) det skib, som de indstævnte i hovedsagen var ansat til at arbejde på, i sidste ende skulle sejle på.

40 Denne institution er fejlagtigt af den opfattelse, at den af domme Mosbæk (C-117/96, EU:C:1997:415) og Everson og Barrass (C-198/98, EU:C:1999:617) kan udlede, at denne garanti kun ydes arbejdstagere, som befinder sig i en situation som den, som de indstævnte i hovedsagen befinder sig i, hvis de udøver deres arbejde på græsk område.

41 I den første af disse domme fastslog Domstolen nemlig, at i tilfælde af, at en arbejdsgiver, som er etableret i en anden medlemsstat end den, på hvis område arbejdstageren har bopæl og udøver lønnet beskæftigelse, bliver insolvent, er den garantiinstitution, der er kompetent med hensyn til betalingen af arbejdstagerens løntilgodehavender, i princippet garantiinstitutionen på det sted, hvor arbejdsgiveren, som normalt bidrager til finansieringen af denne institution, er etableret (jf. i denne retning dom Mosbæk, C-117/96, EU:C:1997:415, præmis 24 og 25). I den anden dom præciserede Domstolen, at dette ikke er tilfældet, såfremt arbejdsgiveren har flere virksomheder i forskellige medlemsstater, i hvilket tilfælde der i forbindelse med afgørelsen af, hvilken garantiinstitution der er kompetent, ud over det sted, hvor arbejdsgiverens virksomhed er beliggende, som et yderligere kriterium må henses til det sted, hvor arbejdstagerne udøver deres beskæftigelse (dom Everson og Barrass, C-198/98, EU:C:1999:617, præmis 22 og 23).

42 Det må således konstateres, at disse to domme, som vedrører situationer, hvor garantiinstitutionerne i to medlemsstater i princippet begge er kompetente til at sikre betalingen af arbejdstageres tilgodehavender, ikke understøtter Kommissionens opfattelse. Domstolens svar i disse domme berører nemlig slet ikke spørgsmålet om, hvorvidt de eventuelle løntilgodehavender, som arbejdstagere måtte have i forhold til en arbejdsgiver, der har sit egentlige forretningssted i en medlemsstat, og som ansætter arbejdstagere, der bor i denne medlemsstat, med henblik på at arbejde på et skib, er omfattet af beskyttelsen i direktiv 80/987, når arbejdsgiveren bliver insolvent. Af denne retspraksis kan der navnlig ikke udledes et krav om en særlig begrænsning af denne beskyttelse afhængigt af disse havområders status i henhold til international ret.

43 Det skal som svar på den forelæggende rets spørgsmål endvidere præciseres, at bedømmelsen i denne doms præmis 38 ikke påvirkes af de særlige omstændigheder, som denne ret har angivet i dens spørgsmål, og som vedrører den omstændighed, at de i hovedsagen omhandlede arbejdsaftaler er underkastet et tredjelands lovgivning, at det skib, som de indstævnte i hovedsagen skulle arbejde på, fører dette lands flag, at arbejdsgiveren har sit vedtægtsmæssige hjemsted i det omhandlede tredjeland, og at den berørte medlemsstat ikke kan kræve, at en sådan arbejdsgiver bidrager til finansieringen af garantiinstitutionen i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987.

44 Hvad for det første angår kontraktvilkåret, hvorefter de i hovedsagen omhandlede aftaler er underlagt et tredjelands lovgivning, skal det bemærkes, at der skal sondres mellem en arbejdstagers anmodning om betaling af løntilgodehavender over for en garantiinstitution og en arbejdstagers anmodning over for en insolvent arbejdsgiver om betaling af disse tilgodehavender (jf. i denne retning dom Visciano, C-69/08, EU:C:2009:468, præmis 41).

45 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, har en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der regulerer betingelserne for, hvordan en medlemsstat sikrer betalingen af løntilgodehavender i tilfælde af en arbejdsgivers insolvens, ikke til formål at regulere aftaleforholdet mellem arbejdstageren og arbejdsgiveren.

46 I modsætning til det af den græske regering anførte følger det heraf, at sådanne betingelser og en sådan anmodning om betaling, der fremsættes over for en garantiinstitution, ikke er omfattet af området for den anvendelige lov i henhold til Romkonventionens artikel 10.

47 Hvad for det andet angår den omstændighed, at det skib, som de i hovedsagen indstævnte skulle arbejde på, førte et tredjelands flag, og at arbejdsgiveren havde sit vedtægtsmæssige hjemsted i dette tredjeland, skal det for det første fremhæves, at som bemærket i denne doms præmis 32 og 33 er de kriterier, som direktiv 80/987 opstiller, for, at en person er berettiget til den i direktivet indførte beskyttelse, i det væsentlige, at den pågældende er arbejdstager, og at arbejdsgiveren i henhold til de gældende bestemmelser i en medlemsstat har været undergivet en procedure til samlet fyldestgørelse af kreditorerne.

48 Det fremgår derimod ikke af dette direktivs bestemmelser, og navnlig ikke af artikel 1, som afgrænser dets anvendelsesområde, at det sted, hvor arbejdsgiveren har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller det flag, som føres af det skib, som arbejdstagerne arbejder på, skal udgøre kriterier for, hvornår denne begrænsning indtræder.

49 Navnlig kan den græske regering ikke gives medhold i sin argumentation om, at det fremgår af artikel 1, stk. 3, i direktiv 80/987, som bestemmer, at direktivet ikke finder anvendelse på Grønland, at direktivet alene finder anvendelse, hvis der er tale om et arbejdsforhold, hvor der udføres et arbejde på Unionens område, og ikke når arbejdet udgøres på et skib, der fører et tredjelands flag.

50 Den manglende anvendelighed af direktiv 80/987 skyldes nemlig, som det fremgår af fjerde betragtning hertil, den omstændighed, at arbejdsmarkedet i Grønland som følge af den geografiske beliggenhed og de erhvervsmæssige strukturer i området på daværende tidspunkt afveg fundamentalt fra

arbejdsmarkedet i de øvrige områder af Fællesskabet. Dette forhold er imidlertid ikke relevant for spørgsmålet om, hvorvidt situationen for sømænd, der bor i en medlemsstat, og som i denne medlemsstat er blevet ansat af et selskab med forretningssted i samme medlemsstat med henblik på at arbejde på et skib, der fører et tredjelands flag, er omfattet af arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat.

51 Ligeledes kan den italienske regering ikke gives medhold i sit argument om, at den omstændighed, at første betragtning til direktiv 80/987 henviser til kravet om en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet, fører til den konklusion, at sådanne arbejdstageres løntilgodehavender over for en sådan arbejdstager skal være udelukket fra den med direktivet indførte beskyttelse. Det er nemlig tilstrækkeligt at påpege, at det af omstændighederne i hovedsagen som beskrevet ovenfor i præmis 50 på ingen måde fremgår, hvordan en sådan beskyttelse ville være til hinder for opfyldelsen af dette formål om en afbalanceret økonomisk og social udvikling, eller hvordan den ville kunne være i strid med et sådant formål.

52 For det andet kan den græske regerings argument om, at den omstændighed, at det omhandlede skib førte et tredjelands flag, og at arbejdsgiveren havde sit vedtægtsmæssige hjemsted i dette tredjeland, bevirker, at en situation som den i hovedsagen omhandlede ikke er omfattet af det geografiske anvendelsesområde for EU-retten, eftersom EU-retten ikke omfatter tredjelande, heller ikke tiltrædes.

53 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at den blotte omstændighed, at en arbejdstagers virksomhed udøves uden for Unionens område, ikke er tilstrækkelig til at udelukke, at Unionens regler om arbejdskraftens frie bevægelighed finder anvendelse, såfremt arbejdsforholdet har en tilstrækkelig snæver tilknytning til Unionens område (jf. bl.a. dom Bakker, C-106/11, EU:C:2012:328, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

54 For så vidt angår hovedsagen skal det bemærkes, at arbejdsforholdet mellem de i hovedsagen indstævnte og deres arbejdsgiver har forskellige tilknytninger til Unionens område. De indstævnte har nemlig indgået en arbejdsaftale i den medlemsstat, hvor de bor, med en arbejdsgiver, der efterfølgende er blevet erklæret konkurs af en ret i denne medlemsstat med henvisning til, at arbejdsgiveren drev virksomhed i den pågældende medlemsstat og havde sit egentlige forretningssted dér.

55 Hvad angår en garanti som den, der er indført med direktiv 80/987, der skal sikres af medlemsstaterne, og henset navnlig til den sociale målsætning, der er henvist til i denne doms præmis 30, bevirker sådanne omstændigheder, at der foreligger en tilstrækkelig snæver tilknytning mellem de omhandlede arbejdsforhold og Unionens område.

56 Eftersom den forelæggende ret i sin afgørelse har henvist til UNCLOS' artikel 91, 92 og 94 og dom Poulsen og Diva Navigation(C-286/90, EU:C:1992:453), og den græske regering har gjort gældende, at det fremgår af disse bestemmelser, sammenholdt med den nævnte retspraksis, at disse bestemmelser vil blive tilsidesat, hvis direktiv 80/987 skal fortolkes således, at den med direktivet indførte beskyttelse skal omfatte arbejdstagere, der er ansat af et selskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i et tredjeland med henblik på at arbejde på et skib, der fører dette tredjelands flag, skal følgende præciseringer for det tredje anføres.

57 Efter at Domstolen i præmis 13 i dom Poulsen og Diva Navigation (C-286/90, EU:C:1992:453) bemærkede, at et fartøj i henhold til folkeretten principielt kun har én nationalitet, nemlig den stats nationalitet, hvori fartøjet er registreret, fastslog den i dommens præmis 16, at et fartøj, der er registreret i et tredjeland, ved anvendelsen af artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 3094/86 af 7. oktober 1986 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 288, s. 1) ikke kan behandles som et fartøj med en medlemsstats nationalitet med den begrundelse, at det har en væsentlig forbindelse til den pågældende medlemsstat.

58 I samme dom fastslog Domstolen ligeledes – efter, at den havde bemærket, at den lov, der finder anvendelse på besætningens virksomhed, ikke afhænger af besætningsmedlemmernes nationalitet, men af den stat, hvori fartøjet er registreret, og efter omstændighederne af det havområde, fartøjet befinder sig i – at artikel 6, stk. 1, litra b), ikke kan finde anvendelse på skipperen og de øvrige besætningsmedlemmer alene med den begrundelse, at de er statsborgere i en medlemsstat (jf. dom Poulsen og Diva Navigation, C-286/90, EU:C:1992:453, præmis 18 og 20).

59 Efter at Domstolen havde fremhævet, at artikel 6, stk. 1, litra b), ikke kan finde anvendelse på et fartøj, der er registreret i et tredjeland – for det første når det befinder sig på det åbne hav, eftersom et sådant fartøj i princippet udelukkende er undergivet flagstatens lovgivning, for det andet når det sejler i en medlemsstats eksklusive økonomiske zone, da et sådant fartøj har frihed til sejlads i denne zone, eller for det tredje når et sådant fartøj sejler igennem en medlemsstats søterritorium, idet fartøjet udøver retten til uskadelig passage gennem dette farvand – fastslog Domstolen derimod, at en sådan bestemmelse derimod kan finde anvendelse, når fartøjet befinder sig i en medlemsstats indre farvande og specielt i dens havne, hvor det i princippet fuldt ud er undergivet den pågældende stats jurisdiktion (jf. dom Poulsen og Diva Navigation, C-286/90, EU:C:1992:453, præmis 22-29).

60 Det skal imidlertid bemærkes, at artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 3094/86 bestemte, at visse fiskearter ikke må beholdes om bord, omlades, landes, transporteres, opbevares, sælges, frembydes eller udbydes til salg, men straks skal genudsættes, selv når de bliver taget uden for farvandene under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion.

61 Til forskel fra forordning 3094/86 har direktiv 80/987 ikke til formål at regulere en aktivitet, som foretages ved hjælp af et skib af besætningen om bord på dette skib, såsom fiskeri, opbevaring, transport, omladning eller salg af fiskeressourcer, men alene at pålægge enhver medlemsstat at sikre arbejdstagere – bl.a. sådanne arbejdstagere, som har været ansat om bord på et skib – betaling af deres løntilgodehavender, efter at deres arbejdsgiver er erklæret insolvent i denne medlemsstat.

62 I denne forbindelse fremgår det imidlertid ikke, at der i henhold til folkeretten findes regler, hvorefter det alene er den medlemsstat, hvis flag skibet fører, der er forbeholdt retten til at indføre en sådan garantiordning, således forstået, at man har udelukket denne mulighed over for en medlemsstat, på hvis område den arbejdsgiver, som er blevet erklæret insolvent af en ret i denne medlemsstat, har sit egentlige forretningssted.

63 Dette er navnlig ikke tilfældet for så vidt angår UNCLOS' artikel 92, stk. 1, og artikel 94, stk. 1 og stk. 2, litra b), som den forelæggende ret har henvist til, eller den tidligere sædvaneret, som disse bestemmelser i nogle tilfælde gengiver.

64 UNCLOS' artikel 92, stk. 1, bestemmer nemlig, at skibe »på det åbne hav« alene er undergivet flagstatens jurisdiktion.

65 Det fremgår endvidere af UNCLOS' artikel 94, stk. 1 og stk. 2, litra b), at enhver stat effektivt skal udøve sin jurisdiktion og kontrol i administrative, tekniske og sociale anliggender over skibe, som fører dens flag, og i særdeleshed skal enhver stat udøve sin jurisdiktion i henhold til sit interne retssystem over ethvert skib, som fører dens flag, og over dets kaptajn, officerer og besætning med hensyn til administrative, tekniske og sociale anliggender, som vedrører skibet.

66 Det skal imidlertid bemærkes, at indførelsen af en ordning som den i direktiv 80/987 omhandlede, hvorefter en garantiinstitution i en medlemsstat skal sikre betalingen af de løntilgodehavender, som sømænd, der tidligere var ansat på et skib, har hos deres arbejdsgiver, der er blevet erklæret insolvent af en ret i denne medlemsstat, ikke er til hinder for, at et sådant skibs flagstat rent faktisk udøver sin jurisdiktion over dette skib eller dets besætning for så vidt angår sociale anliggender, således om det er foreskrevet i UNCLOS' bestemmelser.

67 Hvad for det tredje angår den omstændighed, at den græske stat i det foreliggende tilfælde ikke kan kræve, at arbejdsgiveren skal betale de i artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 omhandlede bidrag til garantifonden, skal det for det første bemærkes, at forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder nogen forklaring på, hvorfor dette ikke kan lade sig gøre.

68 Det fremgår endvidere af artikel 5, litra b), i direktiv 80/987, at arbejdsgiverne skal bidrage til finansieringen, medmindre denne sikres fuldstændigt af offentlige myndigheder, hvilket ifølge direktivets opbygning indebærer, at der ikke nødvendigvis skal være en forbindelse mellem arbejdsgiverens bidragsforpligtelse og garantiinstitutionens indgriben.

69 Det skal endelig bemærkes, at som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, kunne Panagia Malta i den foreliggende sag erklæres konkurs af en ret i Grækenland i henhold til denne medlemsstats lovgivning, fordi selskabet havde sit egentlige forretningssted i denne medlemsstat. Som generaladvokaten har anført i punkt 60 i forslaget til afgørelse, må den omstændighed, at den græske stat i det foreliggende tilfælde i sin lovgivning har undladt at foreskrive, at et sådant selskab skal indbetale bidrag, og undladt at sikre, at selskabet opfylder sine forpligtelser i henhold til lovgivningen, ikke have til følge, at de berørte arbejdstagere fratages den beskyttelse, som er indført med direktiv 80/987.

70 Med hensyn til sidstnævnte bemærkes, at direktivets artikel 5, litra c), udtrykkeligt foreskriver, at institutionernes betalingspligt består, uanset om forpligtelserne til at bidrage til finansieringen er opfyldt.

71 På baggrund af det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at direktiv 80/987 skal fortolkes således, at sømænd, som er bosat i en medlemssat, og som i denne medlemsstat er blevet ansat af et selskab – der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i et tredjeland, men sit egentlige forretningssted i den pågældende medlemsstat – med henblik på som arbejdstagere i henhold til en arbejdsaftale, der udpeger lovgivningen i tredjelandet som anvendelig lov, at arbejde om bord på et krydstogtskib, der er ejet af det pågældende selskab, og som fører tredjelandets flag, med forbehold af en eventuel anvendelse af direktivets artikel 1, stk. 2, er omfattet af den i direktivet omhandlede beskyttelse for så vidt angår de løntilgodehavender, som de har over for dette selskab, efter at selskabet er blevet erklæret konkurs af en ret i den pågældende medlemsstat i henhold til denne medlemsstats lovgivning.

Det andet spørgsmål

72 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 2, i direktiv 80/987 skal fortolkes således, at den beskyttelse, som i henhold til artikel 29 i lov nr. 1220/1981 kan påberåbes, når sømænd er blevet efterladt i udlandet, for så vidt angår arbejdstagere, som befinder sig i en situation som den, som de indstævnte i hovedsagen befinder sig i, skal anses for at udgøre »en beskyttelse svarende til den, der fremgår af […] direktiv[et]« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse.

73 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ifølge artikel 1, stk. 2, i direktiv 80/987 »[kan] [m]edlemsstaterne […] undtagelsesvis fra dette direktivs anvendelsesområdet udelukke krav fra visse kategorier af arbejdstagere, fordi arbejdstagernes arbejdsaftale eller ansættelsesforhold er af en særlig karakter, eller fordi der findes andre former for garanti, som sikrer arbejdstagerne en beskyttelse svarende til den, der fremgår af dette direktiv«. Fortegnelsen over de berørte kategorier af arbejdstagere er indeholdt i bilaget til direktivet.

74 Punkt II i denne fortegnelse, som vedrører »Arbejdstagere, der er omfattet af andre former for garanti«, omfatter for så vidt angår Den Hellenske Republik skibsbesætninger.

75 Domstolen har desuden allerede fastslået, at både formålet med direktiv 80/987, som er at sikre samtlige arbejdstagere en mindstebeskyttelse, og den i direktivets artikel 1, stk. 2, fastsatte udelukkelsesadgangs ekstraordinære karakter viser, at kun en beskyttelse, der giver arbejdstagerne de væsentlige i direktiv 80/987 fastlagte former for garanti – men på grundlag af en ordning, hvis bestemmelser er forskellige fra direktivets – kan anses for en »tilsvarende« beskyttelse (dom Kommissionen mod Grækenland, C-53/88, EU:C:1990:380, præmis 19).

76 Hvad angår artikel 29 i lov nr. 1220/1981 skal det som fremhævet af den forelæggende ret i dens spørgsmål bemærkes, at den beskyttelse, som er indført ved denne bestemmelse, alene bliver aktuel, når sømænd bliver efterladt i udlandet, og ikke, som foreskrevet i direktiv 80/987, ved arbejdsgiverens insolvens.

77 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en arbejdsgiver kan være insolvent som omhandlet i direktiv 80/987, uden at de sømænd, som han har ansat, bliver efterladt i udlandet under betingelser som dem, der er foreskrevet i de nationale bestemmelser.

78 Heraf følger, at i en sådan situation, der svarer nøjagtigt til den, som arbejdstagerne i hovedsagen befinder sig i, sikrer disse bestemmelser ikke arbejdstagerne betaling af deres tilgodehavende, hvilken garanti, som det fremgår af første betragtning til direktivet, er hovedformålet med direktivet (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Grækenland, C-53/88, EU:C:1990:380, præmis 20).

79 Under disse omstændigheder sikrer den pågældende nationale bestemmelse ikke arbejdstagere, som befinder sig i en situation, der svarer til den, som de i hovedsagen indstævnte befinder sig i, en beskyttelse svarende til den, der fremgår af direktiv 80/987.

80 Det andet spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 1, stk. 2, i direktiv 80/987 skal fortolkes således, at hvad angår arbejdstagere, som befinder sig en situation som den, som de i hovedsagen indstævnte befinder sig i, udgør den beskyttelse, som i henhold til artikel 29 i lov nr. 1220/1981 ydes sømænd, der efterlades i udlandet, ikke »en beskyttelse svarende til den, der fremgår af […] direktiv[et]« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse.

Sagens omkostninger

81 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) **Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens skal fortolkes således, at sømænd, som er bosat i en medlemssat, og som i denne medlemsstat er blevet ansat af et selskab – der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i et tredjeland, men sit egentlige forretningssted i den pågældende medlemsstat – med henblik på som arbejdstagere i henhold til en arbejdsaftale, der udpeger lovgivningen i tredjelandet som anvendelig lov, at arbejde om bord på et krydstogtskib, der er ejet af det pågældende selskab, og som fører tredjelandets flag, med forbehold af en eventuel anvendelse af direktivets artikel 1, stk. 2, er omfattet af den i direktivet omhandlede beskyttelse for så vidt angår de løntilgodehavender, som de har over for dette selskab, efter at selskabet er blevet erklæret konkurs af en ret i den pågældende medlemsstat i henhold til denne medlemsstats lovgivning.**

2) Artikel 1, stk. 2, i direktiv 80/987 skal fortolkes således, at hvad angår arbejdstagere, som befinder sig en situation som den, som de i hovedsagen indstævnte befinder sig i, udgør den beskyttelse, som i henhold til artikel 29 i lov nr. 1220/1981, der supplerer og ændrer lovgivningen om havnevæsenet i Piræus, ydes sømænd, der efterlades i udlandet, ikke »en beskyttelse svarende til den, der fremgår af […] direktiv[et]« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse.

Underskrifter